

[Estrup]

Det er derfor nødvendigt at få fastslået, hvem der træffer den endelige afgørelse i dette spørgsmål.

Svar (29/1 86):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for planstyrelsen, der har udtalt følgende:

»Indledningsvis skal planstyrelsen gøre opmærksom på, at miljøministeriet ikke som anført i spørgsmålet har stillet betingelser for, at princippet om bevarende sanering kan fraviges. Miljøministeriet har alene i forbindelse med sin tiltræden efter kommuneplanlovens § 10, stk. 2, af en generel rammebestemmelse i kommuneplanen for Frederiksberg kommune (punkt 1.5.1.), der særlig vedrører karrébebyggelse, bemærket kommunalbestyrelsens tilkendegivelse om bevarende sanering.

Det er planstyrelsens opfattelse, at det alene er kommunalbestyrelsen, der afgør, hvorvidt en boligudgift som følge af en bevarende sanering bliver urimelig høj.

Det område, der er omfattet af lokalplanforslag nr. 13, udlægges til rekreative formål og etageboligbebyggelse med retningslinier for bebyggelsens omfang og placering. Der er ikke i lokalplanforslaget fastlagt en bebyggelsesplan for området, ligesom der heller ikke er fastsat bestemmelser om bevaring af eksisterende bebyggelse.

Ved den offentlige fremlæggelse udsendte kommunen en pjece, der informerede om forslaget. Pjecen viser de foreliggende planer for bebyggelsen, herunder hvilke ejendomme der påregnes nedrevet.

Forslaget til lokalplanen er i overensstemmelse med kommuneplanen, der er endeligt vedtaget af kommunalbestyrelsen. Forslaget vil derfor også kunne vedtages endeligt af kommunalbestyrelsen i henhold til kommuneplanlovens § 27.

Hovedstadsrådet har den 20. juni 1985 udtalt, at lokalplanforslaget ikke giver rådet anledning til bemærkninger i henhold til kommuneplanlovens § 25.

Fredningsstyrelsen gjorde den 4. juli 1985 indsigelse i henhold til kommuneplanlovens § 26 mod nedrivning af nogle bygninger ved Emiliegade under hensyn til den bygningskulturelle værdi.

Denne indsigelse blev imidlertid den 23. september 1985 af fredningsstyrelsen trukket tilbage under hensyn til, at der ikke kunne opnås enighed med Frederiksberg kommunalbestyrelse om bevaring af de omhandlede ejendomme.

Beslutningen om den endelige placering af bebyggelsen i lokalplanområdet, herunder hvilke bygninger der forudsættes nedrevet bortset fra fredede bygninger, henhører alene under kommunalbestyrelsen.

Dette anses ikke for at være et retligt spørgsmål, der kan påklages til miljøministeriet efter kommuneplanlovens § 48.«

Jeg kan henholde mig til planstyrelsens udtalelse, hvorefter det er kommunalbestyrelsen, der alene træffer afgørelse om, hvorvidt en bygning vil kunne nedrives, fordi boligudgiften i forbindelse med bevaring efter forbedring bliver urimelig høj, og til, at denne afgørelse ikke er et retligt spørgsmål, som kan påklages af beboerne i henhold til kommuneplanlovens § 48, stk. 1.

Spm. nr. S 573

Til *indenrigsministeren* (21/1 86) af:

Birthe Hansen (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til, at døvblevne under sygehusophold får tolkebi-stand?«

Begrundelse

Som forholdene er i dag, har døvfødte mulighed for tolkebi-stand under sygehusophold, men problemet er, at døvblevne, en mindre gruppe blandt hørehæmmede, ikke kan gøre brug af den samme tolkebi-stand, idet de ikke betjener sig af tegnsprog, men af mund/hånd-systemet. De døvblevne har et almindeligt sprog. Det skyldes sygdom, ulykke eller alder, at de er blevet døve.

Socialministeren blev spurgt, om hun agtede at gøre noget ved problemet, under redegørelsesdebatten den 15. januar om forholdene for handicappede personer. Socialministerens svar var desværre negativt.

Svar (3/2 86):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

I henhold til sygehusloven påhviler det amtskommunerne samt Københavns og Fre-